

Ἰστὴ φυλακὴ τὸν ἔχουσε ἔς τὰ σκοτεινὰ μπουντρούμια,
Μὲ δύο ζυγίτσες σίδερα ἔς τὰ πόδια καὶ ἔς τὰ χέρια
—Κόρη μου δὲν παντρεύεσαι νὰ πάρῃς ἄλλον ἄνδρα;
—Μὰνὰ Ζευσὺλὴ δὲ ἔντρεπεσαι τὸ τί ἢ αὐτὸ ποῦ λέγεις;
Τὸ λόγο δὲν ἀπόσωσε τὸ λόγο δὲν ἀπόειπε·
Λιγοθυμιά τὴ βάρεσε καὶ ἔπεσε νὰ πεθάνῃ.

Μὰ αὐτὸ βέβαια θὰ εἶνε τ' ὀλιγώτερο κακὸ.
Πόσα ἄλλα τρισεχειρότερα νὰ γνωρίζῃ ὁ Θεός!....

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΗΧΩ

Συγχρόνως μὲ τὸ βιβλίον του, ἐφάνη τὰς ἡμέρας ταύτας εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν κοινόν, ἐλθὼν ἐκ Κερκύρας ὁ κ. Πολυλάς. Διατελέσας ἄλλοτε βουλευτὴς καὶ διατρίψας ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐδῶ δὲν ἦτο ἄγνωστος διόλου, ὅπως ἡ Φιλολογικὴ μας γλῶσσα δὲν εἶνε τὸ πρῶτον βιβλίον, τὸ ὅποιον ἐκδίδει ὁ σοφὸς καὶ παλαιμάχος λόγιος. Ἡ σοβαρὰ φυσιογνωμία, τὸ εὐθυτενὲς ἀνάστημα καὶ ὁ ἀχώριστος ὑψηλὸς πῖλος τοῦ εὐθαλοῦς γέροντος καὶ ἄλλοτε περιήλθον τὰ κέντρα τῆς πρωτεύουσας, ὅπως πολλάκις καὶ τὸ νομὰ του ἀπὸ στόματος εἰς στόμα προπάντων τῶν πολιτικο-λόγων. Μόνον δι' ἡμᾶς τοὺς νεωτέρους καὶ ἐν ἄλλῳ σταδίῳ θαυμαστάς ἢ συναδέλφους, ἡ ἔλευσίς του ὑπῆρξεν ἀφορμὴ εὐτυχοῦς καὶ πολυτίμου γνωριμίας πρώτης, διότι ὁ τόσῳ μακρόθεν γνωστὸς καὶ ἀγαπητὸς, μᾶς ἦτο ἄγνωστος ἐκ τοῦ πλησίον.

Ἡ γνωριμία του μᾶς ἐνθουσίασε, πρέπει νὰ το εἴπωμεν ἄνευ ἐπιφυλάξεως. Τὸν εὖρομεν οἷον τὸν ἀνεπλάσκαμεν ἐκ τῶν ἔργων του, οἷον μᾶς παρουσίασεν ὀλίγῳ πρότερον διὰ τῆς ἐν τῇ Ἑστία δημοσιευθείσης σκιαγραφίας του ὁ κ. Καλοσγούρος. Φυσιογνωμία ἐμβριθής, μὲ ὑψηλὸν μέτωπον καὶ ἐξωγυμνόμενον ὀφθαλμοὶ ζωηροὶ καὶ ἐκφραστικοί, σπινθηροβολοῦντες κατὰ τὰς ἐξάρσεις τῆς ὀμιλίας του· μειδίαμα γλυκὺ, εὐχλόωτον συγκρινὼν τὴν αὐστηρότητα τοῦ προσώπου ἐκείνου μὲ τὰς ἀποτόμους γραμμὰς· χαρίεσσα διατύπωσις νοημάτων βαθέων· μνημονικὸν ἀπέραντον, ἀρχεῖον ἀνεκδότων παλαιῶν, χαρακτηριστικῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίπουν διὰ τὴν πληθὺν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τὰ περὶ Σολωμοῦ· θησαυρὸς γνώσεων ποικίλων καὶ εὐρυτάτων· μετριοφροσύνη ἐκδηλουμένη ἐν παντί καὶ ἰδιορρυθμία τίς περὶ τὰ κινήματα, τοὺς τρόπους καὶ τὴν ἐνδυμασίαν — τοιοῦτος ἐν συντόμῳ ὁ κερκυραῖος λόγιος. Ἦλθεν, εἶδεν, ἀπέρχεται. Ἄλλ' ἔμεινεν ἐδῶ μαζὶ μας ὅσον ἤρκεσε διὰ νὰ γνωρισθῶμεν προσωπικῶς, νὰ νταλλάξωμεν τὰς ιδέας μας, νὰ ντλήσωμεν θάρρος, νὰ συνδεθῶμεν δι' ἀγάπης θερμότητας καὶ νὰ ποτελέσωμεν περὶ αὐτὸν κύκλον ἐμφυγόμενον ὑπὸ τοῦ λόγου του, — τοῦ μαστοῦ καὶ ἐλικρινοῦς, μὲ τὴν ἰδιόζουσαν τῆς πατρίδος του προσοράν, — ὅλοι μικροὶ καὶ μεγάλοι οἱ ἐργάται τῆς φιλολογικῆς ἀναγεννήσεως, ὑπὲρ τῆς ὁποίας εἰς τὰς πρώτας τάξεις μάχεται ἐκεῖνος.

*

Διότι, ἂν πολλοὶ δὲν παραδέχονται, οὐδεὶς ὅμως ἀγνοεῖ τὸ ἔργον τοῦ Ἰακώβου Πολυλά. Εἶνε ὁ εἰ-

λος, ὁ κριτικὸς καὶ ὁ μαθητὴς τοῦ Σολωμοῦ. Ἐκεῖνος ἐγνώρισε τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ποιητὴν, ἐκεῖνος ἐπάλασεν ὑπὲρ τῶν ιδεῶν του καὶ ἠκολούθησε τὴν ὁδὸν ἣν ἐχάραξεν. Αὐτὸ εἶνε τὸ ἔργον τοῦ Πολυλά, ἀλλὰ σκεφθῆτε ὅτι δὲν εἶνε μικρόν, ὅσον ἴσως ἐκ πρώτης ὀψεως σὰς φαίνεται! Ὁ Σολωμὸς εἶνε ὁ Δάντης τῆς Ἑλλάδος. Διάνοια μεγάλη, ἐνδυναμωθεῖσα δι' ἀπονήτου μελέτης, δύναμις πλαστικὴ ἐξοχος, ἐκτύπησε κατακέφαλα τοὺς σοφολογιώτατους καὶ στροφεῖς πρὸς τὴν πλουσίαν καὶ ἀγνὴν ἀλλὰ παρημελημένην γλῶσσαν τοῦ λαοῦ, αὐτὴν ἐζήτησε νὰ αναστήσῃ εἰς γλῶσσαν φιλολογικὴν. Ὡς μέγας ποιητὴς, ἦτο καὶ μέγας γλωσσόπλαστής. Ἐκαμεν ὑπὲρ τῆς γλώσσης μας — δηλαδὴ ὑπὲρ τῆς φιλολογίας μας καὶ τοῦ ἔθνους — ὅ,τι ἔκαμεν πάντοτε οἱ μεγάλοι ποιηταὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Παραλάμβανον λέξεις ἐκ παντοειδῶν θησαυροφυλακείων, ἀλλὰ βαπτίζον ταύτας ἀπαραιτήτως εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ δημοτικοῦ τύπου, κατῴρθωσε, κατὰ τὸ τελευταῖον μάλιστα τῆς ἐργασίας του στάδιον, νὰ ἐκφράσῃ ὑψηλὰ νοήματα εἰς γλῶσσαν ζωντανήν, ἐννοουμένην, ὁμοίμορφον, πανελλήνιον καὶ νὰ φιλοτεχνήσῃ ὅχι μόνον τὰ ἄριστα ἔργα τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀσφαλέστερα πρότυπα τῆς ἐργασίας τοῦ μέλλοντος. Τοῦτο ἡγωνίσθη νὰ ποδείξῃ καὶ νὰ γνωρίσῃ εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ ἔθνους ὁ κ. Πολυλάς περὶ μεγάλου ποιητοῦ, ὁ ὅποιος κοινῶς ἐθεωρεῖτο μέχρις ἐσχάτων, καὶ θεωρεῖται ἀκόμη ὑπὸ τῶν μὴ μελετησάντων αὐτὸν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς κριτικῆς, κατώτερος ἢ ὅχι τοῦ Σούτσου, ἀλλ' ἀφ' οὐκ τοῦ Ζαλοκώστα καὶ τοῦ Βαλαωρίτου. Διότι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἡ μέθοδος τοῦ ποιητοῦ παρεξηγήθη. Ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχον οὔτε τὸν νοῦν, οὔτε τὴν μέρφωσιν τοῦ Σπυριδωνοῦ Τρικουπί. Ὡνόμασαν ὑψηλὰς τὰς ιδέας του ἀλλὰ χαμηλὴν τὴν γλῶσσαν του — ἂν ἤμπορεῖ νὰ το ἐννοήσῃ κανεὶς αὐτὸ προκειμένου περὶ ποιήσεως — καὶ ἐπροφίησαν πρόσκαιρον ζῶν ἐν τὸν ἀθάνατον Ὑμνον τῆς Ἑλευθερίας. Οἱ σοφολογιώτατοι διεμαρτυρήθησαν ζωηρῶς διὰ τὴν πρωτόκουστον βεδήλωσιν καὶ ἐκηρύχθησαν ὑπὲρ τῶν ποιητῶν τοῦ ἀντιθέτου συστήματος — ἤδη γεὺ λησμονημένων! — τῶν γραφόντων εἰς γλῶσσαν καθαρεύουσαν, ἐλεεινὴν καὶ βεδιασμένην ἀναστύλωσιν τῆς ἀρχαίας νεκρᾶς δηλαδὴ, μέ τινας μεταβολὰς νεωτεριστικὰς καταστρεφούσας πᾶσαν ὁμοιομορφίαν καὶ προξενούσας «ἀφόρητον παρδαλότητα», ὅπως δηλαδὴ ἔγραφον λατινικὴν παρεστραμμένην οἱ λόγιοι τῆς Δύσεως πρὸ τῶν μεγάλων ποιητῶν, πρὸ τῆς φιλολογικῆς διαμορφώσεως τῶν νεολατινικῶν γλωσσῶν, αἱ ποταὶ εὐρίσκοντο περιφρονημένοι εἰς τὸ στόμα τοῦ λαοῦ. Οὕτω μὲ τὴν παροδικὴν ἐπικράτησιν καὶ ἐπισημοποίησιν τοῦ ψευδοῦς συστήματος, ἡ ποίησις, ἡ δὴ θεν ποίησις, ἐτράπη ἄλλην τρίβον, ἢ τὴν ὑπὸ τοῦ μεγίστου τῶν διδασκάλων ὑποδείχθεισαν, ἀσμενίζουσα νὰ ἐκφράξῃ εἰς γλῶσσαν τοιαύτην αἰσθηματικὰ ψευδῆ, εἰκόνας νοσηράς, μιμητικῆς κακοζήλου, ἀνοησίας καὶ ὑστερισμοῦς ὅλα συγκαλυπτόμενα πρὸ τῶν ἀπλουστερίων, ὑπὸ τὸν ὄγκον τῆς ἀκαταλήπτου λέξεως καὶ τὸν κρότον τῆς πλουσίας ὁμοιοκαταληξίας.

Ἐν τούτοις καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, παρὰ

τὴν θορυβώδη ἱεροσυλίαν, δὲν ἔπαυε τελουμένη καὶ ἄλλη μυστικὴ τῆς καὶ ἀθόρυβος λατρείας, ἐργασία ὑπὲρ τῆς ποιήσεως καὶ τῆς γλώσσης ὡς ἐνόει αὐτὴν ὁ Σολωμός, τῆς ὁποίας τὰ προϊόντα ἐπρόβαιναν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, παραβλεπόμενα μὲν ὑπὸ τῶν συγχρόνων, ἀλλ' ἔχοντα πλήρη καὶ ἀκράδαντον τὴν ἐπὶ τὸ μέλλον πεποίθησιν. Ἐν τῇ ἐργασίᾳ ταύτῃ θὰ παραμείνουν ὡς μνημεῖα ἀθάνατα καὶ τὰ ἔργα τοῦ Πολυλά, τὰ Προλεγόμενα εἰς τὸν Σολωμὸν καὶ αἱ μεταφράσεις τῆς Ὀδυσσεΐας, καὶ τῆς Τρικυμίας ἐσχάτως δὲ καὶ τοῦ Ἀρλέτου τοῦ Σαΐκσπερ. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶνε μοιραία καὶ ἀναπόφευκτος ἡ ἐπικράτησις τῆς φυσικῆς ἀληθείας, αἱ καλαὶ αὐτῆς ἡμέραι ἐπιτέλους ἀνέτειλαν. Ὡς ἐξ ὀρμευφύτου τρόπου τινὰ ἡνωσθῇ ὑπὸ τῶν δοκιμωτέρων μας ποιητῶν ὅτι ἀδύνατον εἶνε νὰ ὑπάρξῃ γλῶσσα καλλιτεχνικὴ, γλῶσσα φιλολογικὴ, ἄνευ τῶν τύπων τῆς ὀμιλουμένης· ἤρχισε δὲ βαθμὴδὸν τὸ βεῦμα νὰ τρέπεται οὕτως, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ σήμερον ποιητῆς, ἄξιος τοῦ ὀνόματος, χωρὶς νὰ εἶνε ἐννοιειδῶς ἢ ἀσυνειδῶς μαθητῆς τοῦ Σολωμοῦ, χωρὶς νὰ ἐκφράξῃ αἰσθηματὰ εἰλικρινῆ καὶ νὰ παρουσιάσῃ εἰκόνας ἀληθεῖς εἰς τὴν ζωντανὴν γλῶσσαν. Ἡ τάσις εἶνε τόσο μᾶλλον παρήγορος, ὅσον ὀρμητικὴ καὶ ἀκατάσχετος, ἤρχισε δὲ πραγματικῶς νὰ δίδῃ τὴν ἐλπίδα τῆς ταχείας καὶ ὀριστικῆς ἀποκαταστάσεως τῆς δημοτικῆς γλώσσης ὡς γλώσσης φιλολογικῆς, τῆς συνεχίσεως καὶ ἀποπερατώσεως τοῦ ἔργου τοῦ Σολωμοῦ, τῆς ἄρσεως τῆς διγλωσσίας καὶ τῆς ἐν τῷ γραπτῷ ἐν γένει λόγῳ ἐπικρατήσεως μιᾶς γλώσσης ὁμοιομόρου, τῆς ὁποίας τὸ δημοτικὸν στοιχεῖον νὰ εἶνε ἡ ἀκλόνητος βάσις.

*

Εἰς τῶν ἐνθερμοτέρων ἀποστόλων τῆς ἐθνικῆς ταύτης ιδέας, ὡς ἐλέγομεν, ὑπῆρξεν ἀνεκάλθεν ὁ κ. Ἰάκωβος Πολυλάς. Σήμερον ὅμως δὲν εἶνε ὁ μόνος. Ἰδοὺ σημεῖον ἀσφαλές ὅτι τὸ κήρυμά του, τὸ ἐν ὀνόματι τοῦ Σολωμοῦ, ἠδδοκίμησεν καὶ ἐκαρποφόρησεν. Δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ ἀνεφάνησαν συγχρόνως οἱ σύμμαχοι, οἱ συναγωνισταί, εἴτε ἔργῳ εἴτε θεωρίᾳ ὑποστηρίζοντες τὸ ἀναμορφωτικὸν σύστημα. Δὲν εἶνε οὔτε καιρὸς νὰ εἰσέλθω εἰς λεπτομερεῖας, οὔτε τόπος νὰ παρατάξω ὀνόματα. Ὅμως ἡ γλαφυρά, ἡ ἀληθῶς καλλιτεχνικὴ πεζογραφία ἐν δημοτικῇ δὲν εἶνε σήμερον πλεόν σπανία ἐξαίρεσις, ἡ δὲ θεωρητικὴ σφαῖρα ἔσχε πεφωτισμένους καὶ κρατικούς συζητητάς. Ναί μὲν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ὁ σχολαστικισμός, ὁ λογικωτατισμός, ὁ δασκαλισμός ἐπέφερε τὴν ἀντιδρασίν του καὶ ἐγεννήθησαν ἀντίθετα γλωσσικὰ συστήματα, τῶν ὑπερμάχων τῆς δημοτικῆς, ὑπερβολικὰ ἴσως εἰς τὰς λεπτομερεῖας καὶ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν· πλὴν εἶνε ἐπίσης ἀληθές ὅτι ὅλα εἶνε ὀστηρικμένα ἐπὶ ἀληθοῦς βάσεως, κατ' ἀληθῆ μέθοδον καὶ ὅτι τείνουσιν εἰς ἓνα κοινὸν σκοπὸν. Αὐτὸς ὁ κ. Πολυλάς, τοῦ ὁποίου θαυμάζω τὴν ἐργασίαν καὶ ἐκτιμῶ τὴν ιδέαν, ἀλλὰ μετ' ἐπιφυλάξεων ἀποδέχομαι τὴν ἐφαρμογὴν, εἴπερ προσφυστάτα ὅτι ἐν τῇ δημοτικῇ ὅλοι μὲν εἴμεθα Διαιμαρτυρόμενοι κατὰ τοῦ καθεστώτος, ἀλλὰ καθένας ἔχει τὴν θρησκείαν του. Μολοντούτο ὅλοι εἴμεθα συνασπισμένοι

καὶ ἀδελφωμένοι, ἀγωνιζόμενοι μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τὸν ἀγῶνα, ἡ εὐτυχὴς ἐκδοσις τοῦ ὁποίου εἶνε τὸ γλυκύτερόν μας ὄνειρον. Δὲν ζητοῦμεν νὰ δημιουργήσωμεν τίποτε νέον, οὔτε νάντιταχθῶμεν εἰς τὴν φυσικὴν βοήθην· θέλομεν ἀπεναντίας νὰ τὴν ὑποδοθῇσωμεν, τασσόμενοι ὑπισθὲν τῆς, καὶ ὅχι ὅπως οἱ ἄλλοι κατέμπροσθεν, δημιουργοῦντες καὶ ἀναστυλόνοντες εἰδωλα ἐπιπροσθόντα. Ἀλλ' ἴσα ἴσα ὁ πόθος μας ὁ ἀγνὸς καὶ θερμότερος εἶνε αὐτὰ τὰ ἐμπόδια νὰ καταρρίψωμεν τὰ ἐκ τῆς πλάνης γεννηθέντα καὶ παρακλύδοντα τὴν πνευματικὴν χειραφεσίαν τοῦ ἔθνους, νὰ φήσωμεν δὲ εἰς ἐλευθέρον δρόμον τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν φιλολογίαν.

Καὶ ἡσθάνθημεν νέον θάρρος οἱ ἐν Ἀθῆναις ἰδόντες ἐκ τοῦ πλησίον, μάλιστα μετὰ τὴν νωπὴν ἀνάγνωσιν τῆς Φιλολογικῆς μας Γλώσσης, τὸν σεδαστὸν ἀρχηγὸν τῆς ἐν Κερκύρᾳ Σχολῆς, ἐνὸς τῶν σημαντικωτέρων κέντρων τῆς ἀναγεννήσεως. Καὶ εἶνε πράγματι ἀνθρωπος ἐμπνέων πολὺ θάρρος ὁ ἀφελὴς αὐτός, ὁ γλυκὺς καὶ ἀγαθός, ἀλλ' ὁ τόσην δύναμιν καὶ καρτερίαν κρύπτων ὑπὸ τὴν γλυκύτητά του καὶ τὴν ἀγαθότητα. Οἱ ἀναγνόντες τὸ τελευταῖόν του ἔργον, εἶδον μετὰ ποίας ἀμειλίχτου ἐπιμονῆς ὁ κ. Πολυλάς ὑπονομεύει καὶ περιτρώγει διὰ νὰ συντρίψῃ κατόπιν μ' ἐν κτύπημα τὸ εἰδωλὸν τῆς καθαρευούσης, πρὸς τὸ ὅποιον οἱ εἰδωλολάτραι ἀνέμελξαν τελευταῖον τινὰ ὕμνον. Περὶ τοῦ λαμπροῦ βιβλίου, ἐν τῷ ὁποίῳ τὴν θεωρίαν ἀντικαθιστᾷ τρόπον τινὰ ἡ πειραματικὴ ἀποδείξις, θὰ εἴπῃ ἐν οἰκείῳ τόπῳ τὰ δέοντα ὁ συνάδελφός μου κ. Παλαμάς. Ἐγὼ μόνον θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἐξάρω τὴν ἀδρότητα τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐν τῇ θερμῇ αὐτῇ περὶ τῶν ὅλων συζητήσει. Μετὰ πόσου σεδασμοῦ ὁ κ. Πολυλάς ὀμιλεῖ περὶ τῶν ἀντιπάλων του, τοὺς ὁποίους θεωρεῖ ἐκ προκαταλήψεως ἀκολουθήσαντας κακὴν μέθοδον καὶ μὴ δυνηθέντας ἐκ τοῦτου νὰ χρησιμοποιοῦσιν μεγάλα καὶ ἐπιζήλια φιλολογικὰ προσόντα!

Μετὰ τοῦ αὐτοῦ, οὔτε ἀδικου οὔτε ἀπρεποῦς μὰ τὴν ἀλήθειαν σεδασμοῦ, ἐκφράζεται καὶ περὶ τοῦ κ. Ἀγ. Βλάχου. Ἀλλ' ἡ ἀδρότης καὶ ἡ μετριοπάθεια, τὸ σύνθημα γνώρισμα τῶν εὐγενῶς ἀγωνιζομένων ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, χαρακτηρίζει εἴπερ τινὰ καὶ ἄλλον τὸν κερκυραῖον λόγιον. Κατὰ τὴν γνωρίμιαν του ἐλάδομεν συχνὰς ἀφορμὰς νὰ τὸ ἐκτιμήσωμεν προπάντων ὅταν ἡκούσαμεν νὰ ὀμιλῇ μετὰ σεδασμοῦ καὶ πρὸς τὸν νοῦν καὶ πρὸς τὰ ἔργα του, περὶ ἐνὸς τῶν λυσσωδεστέρων αὐτοῦ ἀντιπάλων, τοῦ εἰπόντος μάλιστα ὅτι ἡ ἐλληνικὴ ποίησις οὐδὲως θὰ ἐξημιούτο, ἐὰν ὅλα τὰ ποιήματα, τὰ εἰς δημόδιον γλῶσσαν, ἐρρίπτοντο εἰς τὸ πῦρ!

Μὲ ἀναπτρωμένους εἴπερ ποτὲ ἐλπίδας προσεψάμεν τὸν σεδαστὸν μας καὶ σοφὸν φίλον ἀναχωρήσαντα πάλιν εἰς τὴν ἑδαιτέραν αὐτοῦ πατρίδα. Ἐκεῖ, ἐν τῇ μουσικοτραφεῖ Κερκύρᾳ, ἐν τῇ ἱερᾷ σιγῇ τοῦ σπουδαστηρίου του, θὰ συνεχίσῃ τὸ εὐγενές του ἔργον, πλήρως εἰσέτι ἀκμῆς· καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ εὐτυχῇ νὰ ἴδῃ κατισχυούσας ταχέως καὶ ὀριστικῶς τὰς σωτηρίους ιδέας Ἐκαίνου, τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ὁ θερμότερος ἀπόστολος.